

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **C. K., J. K., M. M., A. S. i Ł. M.**

skazanych z art. 157 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 maja 2025 r.,

wniosków obrońców skazanych o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 19 września 2024 r., sygn. akt II Ka 127/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie

z dnia 29 listopada 2023 r., sygn. akt II K 728/22,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosków.

UZASADNIENIE

W dniu 6 marca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęły kasacje obrońców skazanych C. K., J. K., M. M., A. S. oraz Ł. M. od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie z dnia 19 września 2024 r. w sprawie o sygn. akt II Ka 127/24 zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 29 listopada 2023 r. w sprawie o sygn. akt II K 728/22.

W pierwszej z nich, wywiedzionej przez r.pr. M. W. i r.pr. A. W. (obrońców skazanych C. K., J. K. i M. M.), podniesione zostały zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a także art. 5 § 2 k.p.k., jak również rażącej niewspółmierności kary.

Druga kasacja złożona przez adw. D. G. (obrońcę skazanych M. M., J. K., A. S. i Ł. M.) oparta została na zarzutach rażącego naruszenia procedury karnej w postaci art. 433 § 2 k.p.k., art. 457 § 3 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 9 § 1 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz obrazy przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 § 3 k.p.k., a także rażącej niewspółmierności kary.

W trzeciej, sporządzonej przez obrońcę Ł. M., podniesiony został zarzut rażącego naruszenia prawa materialnego w postaci art. 157 § 1 k.k.

W czwartej zaś kasacji, pochodzącej obrońcy skazanego A. S., sformułowane zostały zarzuty rażącego naruszenia art. 6 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k. i art. 450 § 3 k.p.k., a także art. 18 § 1 k.p.k., art. 18 § 3 k.k. i art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 20 k.k. oraz art. 57a k.k. w zw. z art. 115 § 21 k.k. w zw. z art. 20 k.k., jak również rażącej niewspółmierności kary.

W trzech pierwszych kasacjach obrońcy skazanych zamieścili wnioski o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zastosowanie instytucji opisanej w art. 532 § 1 k.p.k., mówiącej o tym, że w razie wniesienia kasacji Sąd Najwyższy może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia, jak i innego orzeczenia, którego wykonanie zależy od rozstrzygnięcia kasacji, stanowi odstępstwo od zasady natychmiastowej wykonalności prawomocnych wyroków określonej w art. 9 § 2 k.k.w. Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia ma tym samym charakter wyjątkowy, a skorzystanie z tego rozwiązania staje się możliwe dopiero przy łącznym spełnieniu dwóch przesłanek tj. wystąpienia oczywistej zasadności zarzutów podniesionych w nadzwyczajnym środku odwoławczym oraz wykazania przez wnioskującego, że dalsze wykonywanie orzeczenia mogłoby wywołać wyjątkowo dolegliwe i nieodwracalne dla skazanego skutki (zob. postanowienie SN z dnia 15 lutego 2018

r., II KK 23/18; postanowienie SN z dnia 7 września 1998 r., II KKN 262/98; postanowienie SN z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 184/18).

Nie przesądzając o treści przyszłego rozstrzygnięcia, które zapadnie po merytorycznym rozpoznaniu kasacji należy zauważyć, że wstępna analiza podstaw oraz motywacji tych nadzwyczajnych środków zaskarżenia dokonana w ograniczonym zakresie, bowiem tylko w zakresie niezbędnym dla rozpoznania przedmiotowych wniosków, nie wskazuje na to, aby taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Podniesione przez wnioskodawców argumenty nie pozwalają na uznanie ewidentnej, niejako „rzucającej się w oczy” wadliwości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w Tarnowie. Skarżący nie podnoszą uchybień z art. 439 § 1 k.p.k., a wyłącznie zarzuty innego rażącego naruszenia prawa, które nie są na tyle oczywiste, aby na tym etapie przesądzać o ich zasadności czy niezasadności.

Co się zaś tyczy eksponowanej przez adw. adw. D. G. sytuacji osobistej, rodzinnej i majątkowej skazanych, to w orzecznictwie Sądu Najwyższego słusznie zwraca się uwagę, że tego rodzaju okoliczności nie uzasadniają zastosowania instytucji z art. 532 k.p.k. Mogą natomiast stanowić podstawę do skorzystania przez skazanych z instytucji prawa karnego wykonawczego jak odroczenie wykonania kary czy przerwa w jej wykonaniu (zob. m.in.: postanowienie SN z dnia 16 sierpnia 2023 r., IV KK 281/23; postanowienie SN z dnia 23 listopada 2023 r., V KK 501/23; postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2020 r., IV KK 127/20; postanowienie SN z dnia 21 czerwca 2022 r., III KK 241/22).

Z tych też względów należało stwierdzić brak podstaw do uwzględnienia wniosków o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacjami orzeczenia. Raz jeszcze podkreślić należy, że przedmiotowa decyzja w żadnej mierze nie determinuje ostatecznego rozstrzygnięcia co do wniesionych nadzwyczajnych środków zaskarżenia, która to kwestia będzie przedmiotem rozstrzygnięcia na rozprawie, po szczegółowej analizie materiałów sprawy.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

[r.g.]

